

4. Landsrettens begrundelse og resultat

4.1 Skyldspørgsmålet

4.1.1 Generelt om forholdene

Ankesagen vedrører tiltale for aktiv og passiv bestikkelse i forbindelse med betaling af udgifter dels til rejser til Las Vegas, Florida, Dubai og Rom i 2009, 2010, 2012 og 2014, dels til middage på restaurant The Paul i 2010, Den Røde Cottage og Geranium i 2011, Søllerød Kro og Era Ora i 2012, AOC i 2013 samt AOC, Mash, Hotel Frederiksminde, Era Ora og Kong Hans i 2014, flere af de sidstnævnte middage med tilhørende hotelophold, og endelig køb af TV og pc'er mv. til privat brug gennem Atea. Betalingen er foretaget enten af Atea eller sket som modregning helt eller delvist i Region Sjællands tilgodehavende hos Atea. I de sidstnævnte tilfælde er der endvidere rejst tiltale for underslæb.

Nedenfor behandles forholdene vedrørende rejser under punkt 4.1.2, forholdene vedrørende middage under punkt 4.1.3 og øvrige forhold under punkt 4.1.4.

4.1.1.1 Offentligt ansattes deltagelse i rejser og middage

De tiltalte har gjort gældende, at betalingen for rejser og middage var berettiget, idet der var tale om faglige studieture og forretningsmiddage eller arbejdsmiddage, hvorunder man drøftede emner af betydning for samhandelsforholdene mellem Atea og Region Sjælland. Det er endvidere gjort gældende, at udgiftsniveauet i al væsentlighed ikke oversteg, hvad der efter omstændighederne måtte anses for rimeligt.

Retningslinjerne for, hvad der i gerningsperioden berettiget kunne ydes offentligt ansatte, er nærmere beskrevet i pjecen om "God adfærd i det offentlige", som Personalestyrelsen udsendte i juni 2007 sammen med KL og Danske Regioner. Vejledningens afsnit om gaver blev i maj 2010 suppleret med et notat fra Personalestyrelsen om modtagelse af gaver, invitationer og andre fordele og sammenskrevet i 2017-udgaven af vejledningen. I vejledningens kapitel 6 behandles spørgsmålet om "Modtagelse af gaver mv.". Det fremgår heraf, at udgangspunktet er, at offentligt ansatte ikke bør modtage gaver eller andre fordele fra private i forbindelse med deres arbejde, herunder i form af betaling for rejser og ægtefællers deltagelse i middage. For deltagelse i middage gælder iøvrigt, at det skal have et fagligt formål og ikke et upassende omfang.

Denne vejledning suppleredes af Region Sjællands interne retningslinjer, som er omtalt i byrettens dom side 33 ff. under afsnittet ”Regionens interne regler vedrørende leverandørkontakt og tjenesterejser”. Ifølge disse var det kun tilladt de ansatte i regionen at deltage i middage, når dette skete i en arbejdsmæssig sammenhæng, dvs. at der forelå en skriftlig agenda med reelt fagligt indhold, og at der efterfølgende skriftlig samledes op herpå over for deltagerne. Ægtefæller måtte ikke deltage i leverandørers kundearrangementer, og overnatning var kun tilladt, hvis der var et fagligt arrangement forbundet hermed, og det ikke kunne betragtes som et ”luksus-ophold”. Det fremgår endvidere af mails udsendt af regionens direktion, at flyrejser skulle foregå på billigst mulige klasse, medmindre der forelå en konkret, ekstraordinær begrundelse, at rimelige udgifter til bospisning blev godtgjort efter regning, og at hoteludgifter som altovervejende hovedregel kun refunderedes inden for hoteldispositionsbeløbet i det til enhver tid gældende statslige satsreguleringscirkulære.

Efter bevisførelsen findes der ikke grundlag for at antage, at de tiltalte RC og MMJ ikke kendte regionens retningslinjer, eller at disse retningslinjer ikke blev fulgt i praksis i regionen, når bortses fra, at der ikke konsekvent blev stillet krav om en skriftlig agenda og opfølgning i tilknytning til faglige arrangementer. Det tiltrædes med byrettens begrundelse, at det efter retningslinjerne ikke var tilladt – og ej heller sædvanligt – at ægtefæller deltog i leverandørbetalte forretningsmiddage. MMJs afgivne forklaring om forståelsen af regionens retningslinjer om kundearrangementer kan heroverfor ikke tillægges vægt. Det lægges endvidere til grund, at det hverken før eller efter 2010 var tilladt eller sædvanlig praksis for de ansatte i regionen at flyve på businessclass, medmindre helt særlige forhold gjorde sig gældende. RCs forklaring om, at det på rejser med en flyvetid på mere end seks timer var berettiget at flyve på businessclass, har ikke støtte i hverken de skriftlige beviser eller de afgivne forklaringer. Tværtimod viser mailkorrespondancen mellem RC og PJA den 11. juni 2010, der er gengivet i byrettens dom side 44, at han var fuldt ud bekendt med regionens rejseregler.

Reglerne i Atea for forholdet mellem Ateas ansatte og (offentlige) kunder var reguleret i Ateas personalehåndbøger. Af personalehåndbogen for TopNordic fra 2007, som efter forklaringen fra CTH også fandt anvendelse i tiden efter fusionen med Atea, fremgår blandt andet af punkt 6, at Ateas ansatte ikke måtte yde forretningsforbindelser, offentligt ansatte eller andre utilbørlige gaver for at opnå fordele i samhandlen, og der blev i de etiske retningslinjer, som knyttede sig til personale-

håndbogen for Atea fra 2010, henvist til pjecen ”God adfærd i det offentlige”. De etiske retningslinjer er signeret CTH.

4.1.1.2 Konto 2840, pulje 1

Også efter bevisførelsen for landsretten lægges det til grund, at der i 2007 blev indgået en bonusaftale mellem Region Sjælland og Atea på et møde med deltagelse af på den ene side RC og indkøbsjurist Hans Elmquist fra regionen og på den anden side CTH og PJA fra Atea. I henhold til denne bonusaftale blev en procentdel af Ateas omsætning med Region Sjælland opsparet hos Atea og blev i Ateas regnskaber registreret på finanskonto 2840, Region Sjælland pulje 1. Regionen opsparede hos Atea tillige tilgodehavender hidrørende fra forudfaktureringer og returnering af varer (”loop”), som også blev registreret på konto 2840.

Landsretten lægger som ubestridt til grund, at dette puljebeløb må anses som et tilgodehavende tilhørende Region Sjælland.

Det fremgår af PwC-rapporten, at der i undersøgelsesperioden fra januar 2012 til oktober 2015 blev bogført knap 5 mio. kr. på pulje 1, og at der i samme periode af midlerne blev anvendt 1.085.450 kr. til rejser, messer, arrangementer, middage og gaver.

Efter de afgivne forklaringer tiltrædes det, at det var en del af aftalen om bonusordningen, at midlerne herfra kunne anvendes til køb af it-udstyr og konsulentytelser til regionen.

Af de grunde, som er anført af byretten, lægges det endvidere til grund, at træk på denne pulje forudsatte RCs accept. RC omtalte i mails jævnligt pulje 1 som ”min pulje”, og det må efter de afgivne forklaringer og indholdet af flere mails antages også at have været den generelle opfattelse hos de ansatte i regionen og Atea, der havde kendskab til pulje 1, at det var RC som bestemte, hvad puljemidlerne skulle anvendes til.

RCs råden over puljemidlerne krævede dog en Atea-medarbejders medvirken. Når bortses fra rejserne til Dubai i 2012 og 2014 var det den kundeansvarlige hos Atea, PJA, der i udlagde de beløb til rejser og middage, som senere blev trukket fra puljen, idet han ved aflevering af rejseregnskaber i Atea fik refunderet sine udlæg og samtidig tilkendegav, at udgifterne skulle trækkes fra puljen. Ef-

ter sin forklaring, der bekræftes af det faktiske forløb, forventede RC, at PJA effektuerede alle hans beslutninger om træk på pulje 1, og i Atea var der en sådan generel accept af denne ordning, at PJA kunne forvente, at udgifterne blev trukket på puljen, når han bad herom.

Om selve fremgangsmåden skrev PJA i en mail af 19. august 2008 til en medarbejder i Ateas bogholderi, at der ved ”køb på puljen” skulle ske kontering på en konto ”123123”, men at der ikke skulle sendes en faktura til regionen, ligesom månedlige kontoudtog også skulle holdes tilbage. Det findes efter bevisførelsen godtgjort, at der heller ikke ved afholdelse af udgifter til rejser, middage og køb af it-udstyr i de tilfælde, der er omfattet af taltalen, blev udstedt en faktura til regionen på de beløb, der blev trukket på puljen. I forbindelse med rejserne til Las Vegas i 2009 og 2010 blev der udstedt en faktura på et beløb, som var væsentligt mindre end de faktiske udgifter. Regionens betaling af fakturaen blev godskrevet puljen samtidig med, at de faktiske udgifter for rejsen, inklusiv udgifterne for PJAs deltagelse, blev trukket på puljen, uden at der blev sendt besked herom til regionens regnskabsafdeling.

Landsretten lægger til grund, at PJA med jævne mellemrum sendte opgørelser og oplysninger om saldi til RC. Der er herved lagt vægt på forklaringerne fra MRC og PJA sammenholdt med indholdet af RCs mail af 30. juni 2008, hvori han anmoder PJA om en opgørelse over ”vores fælles konto”, og politiets udtræk fra PJAs computer, hvoraf ses en række mapper vedrørende puljeopgørelser. Der findes heller ikke efter bevisførelsen for landsretten grundlag for at antage, at RC orienterede andre om forbruget på pulje 1. Dette understreges af, at han i forbindelse med PBs tiltræden som ny it-direktør den 1. januar 2013 i en mail af 8. marts 2015 til PJA gjorde opmærksom på, at PB ikke skulle have informationer om puljen.

Landsretten finder, at den beskrevne konstruktion vedrørende pulje 1 indebar en åbenlys mulighed for misbrug af regionens midler til uvedkommende formål. Det forhold, at udgifter til rejser, middage og privat køb af it-udstyr blev betalt via pulje 1 i stedet for, at regionen på sædvanlig vis modtog udgiftsbilag fra den ansatte eller en faktura fra en leverandør, skaber i sig selv en formodning for, at udgiftsafholdelsen var uberettiget.

Uanset om ansvaret for regionens manglende kontrol over puljemidlerne beroede på ledelsessvigt, fritager det ikke i sig selv regionens ledende medarbejdere for strafansvar for et eventuelt misbrug.

Heller ikke PJA fritages for strafansvar, alene fordi hans rejseafregninger skulle godkendes af en overordnet.

4.1.1.3 Tiltalen for underslæb

Spørgsmålet om, hvorvidt en uberettiget betaling af udgifter via regionens midler på pulje 1 er underslæb, afhænger blandt andet af, om indestående kan betegnes som ”betroede penge” i straffelovens § 278’s forstand.

Puljemidlerne var som nævnt registreret på en finanskonto hos Atea, og RC kunne ikke uden bistand fra en Atea-medarbejder råde over dem. Landsretten finder under disse omstændigheder, at puljemidlerne ikke kan anses for ”betroet” RC af regionen.

Der findes heller ikke med tilstrækkelig sikkerhed grundlag for at antage, at PJA havde midlerne ”betroet” i bestemmelsens forstand. Der lægges herved vægt på, at hans rejseafregninger skulle godkendes af en overordnet, og at den bogholderimæssige behandling af beløbet også forudsatte en udstrakt grad af accept af fremgangsmåden hos hans nærmeste overordnede og i økonomiafdelingen.

En uberettiget råden over midlerne findes i stedet at burde henføres under straffelovens § 280, nr. 2, om mandatsvig, hvis gerningsindhold er dækket af anklageskriftets beskrivelse af de faktiske omstændigheder. Landsretten lægger i den forbindelse til grund, at RC som IT-chef og PJA som kundeansvarlig for regionen havde pligt til at forvalte puljemidlerne i overensstemmelse med regionens tarv.

4.1.1.4 Tiltalen for bestikkelse

Efter straffelovens § 122 straffes den, som uberettiget yder, lover eller tilbyder nogen, der virker i offentlig tjeneste, en gave eller anden fordel for at formå den pågældende til at gøre eller undlade noget i tjenesten (aktiv bestikkelse). Den, der som offentlig ansat modtager bestikkelse, straffes efter straffelovens § 144 (passiv bestikkelse).

I det omfang, Atea uberettiget har betalt for regionens medarbejderes deltagelse i middage mv., vil dette kunne karakteriseres som en gave i henseende til bestikkelse.

En række af forholdene i anklageskriftet omhandler imidlertid også tilfælde, hvor bestikkelse skulle være sket ved, at regionens tilgodehavende hos Atea uretmæssigt blev anvendt til betaling af sådanne udgifter. De tiltalte har i disse forhold gjort gældende, at strafansvar for bestikkelse er udelukket, allerede fordi de penge, som skulle have været anvendt til bestikkelse, tilhørte regionen, og at man ikke kan blive bestukket med ”egne” penge.

Landsretten bemærker, at indeståendet på puljen hos Atea tilhørte regionen og ikke de enkelte ansatte. Landsretten bemærker endvidere, at det ikke en betingelse for strafansvaret efter §§ 122 og 144, at den gave eller anden fordel, der ydes eller modtages som bestikkelse, medfører et tilsvarende formuetab hos giveren. Herefter kan de tiltaltes synspunkt ikke føre til en ændret vurdering.

Af de grunde, der er anført af byretten, lægger landsretten til grund, at Region Sjælland var en vigtig kunde hos Atea, og at det for levering af it-produkter til regionen var af betydning at etablere og bevare et godt forhold til ledelsen af regionens it-afdeling og navnlig RC. I det omfang ansatte hos Atea måtte have efterkommet RCs beslutning om at anvende pulje 1 til betaling for regionen uvedkommende udgifter, findes det som anført af byretten ubetænkeligt at lægge til grund, at dette skete netop med det formål at fastholde regionen som kunde hos Atea, og som sådan kan anses for bestikkelse.

Uanset at et sådant formål ligger inden for en sælgers kerneopgave som anført af PJA, udelukker det ikke strafansvar for bestikkelse, hvis en sælger udfører sine opgaver under anvendelse af ulovlige gaver eller andre fordele som nævnt i § 122.

4.1.1.5 Forældelse

Det er af de tiltalte gjort gældende, at den del af tiltalen, der vedrører aktiv bestikkelse i forhold 2, 4, 6, 8, 10 og 12, er forældet.

Som det fremgår af byrettens dom, blev strafferammen i § 122 ved lov nr. 634 af 12. juni 2013 forhøjet fra tre til seks års fængsel med virkning fra den 1. juli 2013. Forholdene vedrørende aktiv bestikkelse i forhold 2, 4, 6, 8, 10 og 12 var indtil da underlagt en 5-årig forældelse, men blev ved forhøjelsen af strafferammen undergivet en 10-årig forældelse, jf. straffelovens § 93, stk. 1.

Som det ligeledes er nævnt i dommen, fremgår det af bemærkningerne til ikrafttrædelsesbestemmelserne i det lovforslag, der ligger til grund for lovændringen, at lovens § 3 og §§ 5-11, der vedrører forældelsesfrister for straffen for overtrædelse af forskellige særlove, også finder anvendelse på lovovertrædelser, der er begået før lovens ikrafttræden, medmindre forældelse efter de hidtil gældende regler var indtrådt før lovens ikrafttræden. Loven indeholder ikke en tilsvarende overgangsbestemmelse for straffelovens § 122.

På denne baggrund sammenholdt med straffelovens § 3 findes den 10-årige forældelse ikke at kunne finde anvendelse på tiltalen om aktiv bestikkelse begået forud for den 1. juli 2013, selvom forholdene på tidspunktet for lovændringen ikke var forældede.

Forældelsesfristen skal i medfør af straffelovens § 94, stk. 1, regnes fra henholdsvis den 24. juni 2009 (forhold 2), den 9. juli 2010 (forhold 4), den 9. december 2010 (forhold 6), den 18. november 2011 (forhold 10) og den 7. december 2011 (forhold 12). Den afbrydes ved, at den pågældende gøres bekendt med sigtelsen, eller når anklagemyndigheden anmoder om rettergangsskridt, hvorved den pågældende sigtes for overtrædelsen, jf. § 94, stk. 5.

Efter indholdet af den rejste sigtelse i forbindelse med anholdelsen af de tiltalte den 9. juni 2015, som hverken i forbindelse med rettergangsskridt eller på anden måde blev præciseret forud for anklageskriftet, findes denne efter sin generelle formulering, der ikke nævner bestikkelse med Ateas midler, ikke at afbryde forældelsen.

Udgangspunktet er herefter, at et eventuelt strafansvar for aktiv bestikkelse i medfør af straffelovens § 122 i forholdene 2, 4, 6, 8, 10 og 12 var forældet, da anklageskriftet blev modtaget i byretten den 3. marts 2017.

Imidlertid gælder, at i det omfang, der ved samme handling straffes for en formueforbrydelse omfattet af straffelovens § 286, stk. 2, vil den 10-årige forældelse, som gælder for sådanne lovovertrædelser, være gældende også for overtrædelse af straffelovens § 122, jf. straffelovens § 93, stk. 3. Som det fremgår nedenfor vedrørende strafudmålingen, finder straffelovens § 286, stk. 2, blandt andet anvendelse på forhold 2, 4 og 8.

Herefter vil et eventuelt strafansvar for PHT og PJA for overtrædelse af straffelovens § 122 i forhold 6, 10 og 12 bortfalde som forældet.

4.1.2 Rejserne

4.1.2.1 Generelt

Anklageskriftet omfatter i alt seks udlandsrejser, herunder to rejser til Las Vegas i henholdsvis 2009 og 2010 (forhold 1-2 og 3-4), to rejser til Dubai i henholdsvis 2012 og 2014 (forhold 15-16 og 34-35), en rejse til Las Vegas og Florida i 2013 (forhold 21-22) og en rejse til Rom i 2014 (forhold 31). RC deltog i alle rejserne bortset fra rejsen til Rom. PJA deltog i alle rejserne bortset fra rejserne til Dubai. PHT og CTH deltog i begge rejser til Dubai, og MMJ deltog i rejsen til Dubai i 2012.

Det er kun omkostninger til rejser, der har en tjenstlig begrundelse, som kan afholdes af offentlige midler. Hvis underholdning og forplejning klart overskygger det faglige formål, vil der ikke være tale om en tjenstlig rejse.

En tjensterejse er en del af tjenesten, som en ansat som led i ansættelsesforholdet skal udføre. De (nødvendige) ekstraudgifter, som en offentlig ansat har haft i forbindelse med en tjensterejse, kan derfor dækkes af vedkommendes arbejdsgiver. Som det fremgår af Personaleadministrativ Vejledning, hvis principper også må gælde for regionens ansatte, kan ”nødvendige ekstraudgifter” være udgifter til transport, overnatning, måltider, nødvendige taxature, sædvanemæssige drikkepenge osv. Derimod kan der hverken ske direkte eller indirekte økonomisk kompensation for ulemper mv. på rejsen, idet honorering for eventuelle ulemper, f.eks. særligt belastende rejseaktivitet eller varetagelse af særlige opgaver i forbindelse med tjensterejser, må anses for at være indeholdt i den offentligt ansattes løn. Der henvises i øvrigt til det i indledningen anførte om ”God adfærd i det offentlige” og regionens interne retningslinjer.

Det må bero på en konkret vurdering, om en tjensterejse har haft et fagligt indhold, der kan begrunde rejsen, og om udgiftsniveauet i givet fald har været af en sådan størrelse, at forholdet er strafbart.

Udgifterne til en rejse, som en offentlig ansat har foretaget i privat regi, kan (naturligvis) ikke re-funderes af den ansattes tjenestested, og en offentlig ansat, som har forsæt til at få dækket omkost-ningerne til en privat rejse af sit tjenestested, vil gøre sig skyldig i en tjenesteforseelse, og – hvis de øvrige strafbarhedsbetingelser er opfyldt – ligeledes pådrage sig et strafferetligt ansvar.

Landsretten finder, at udgiftsniveauet på rejserne i meget markant grad har oversteget det, som en offentlig ansat kan anvende på en tjenesterejse. Det gælder udgifter til såvel rejseform som valg af hotel og til middage set samlet. Hertil kommer, at der i så mange tilfælde er afholdt udgifter til helt private fornødenheder, at det må afvises, at dette beror på fejl.

4.1.2.2 De enkelte forhold

Forhold 1

Det er under sagen ikke bestridt, at rejsen til Las Vegas i 2009 var sagligt begrundet. Spørgsmålet for landsretten er således, om RC på strafbar måde overskred grænserne for, hvad der kunne kræves dækket af Region Sjælland, og om han havde forsæt hertil.

Landsretten er enig med byretten i, at en del af de udgifter, der er afholdt i forbindelse med rejsen, må anses for berettigede, men at de afholdte udgifter for så vidt angår bispisning og flybilletter klart oversteg det tilladelige, og at det også var uberettiget, at private udgifter, herunder udgifter til liveshows og helikopterbestilling, blev betalt af Region Sjælland. Det bemærkes i øvrigt, at om-kostningerne til PJAs deltagelse i rejsen som anført af byretten heller ikke berettiget kunne afholdes af regionens midler.

Landsretten kan desuden tiltræde byrettens begrundelse for, at RC havde forsæt til uberettiget at lade regionen afholde de pågældende udgifter, idet han godkendte, at den del af rejseudgifterne, der ikke blev faktureret af Atea – også dem der vedrørte PJAs rejse – skulle modregnes i regionens tilgodehavende mod Atea.

Endelig er landsretten enig med byretten i, at udgifternes størrelse og karakter sammenholdt med RCs handlemåde indebærer, at der foreligger en forsættlig formueforbrydelse.

Herefter og efter det i de indledende præmisser anførte, findes RC skyldig i mandatsvig.

Landsretten er endvidere enig med byretten i, at RC ved at acceptere, at PJA i første omgang betalte og herefter lod Atea modregne de uberettigede rejseomkostninger i Region Sjællands tilgodehavende mod Atea, modtog en økonomisk fordel svarende til det beløb, som gik ud over det, som han berettiget kunne rejse for. På denne baggrund og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, findes RC tillige skyldig i passiv bestikkelse.

RC findes i forhold 1 herefter skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 122.487,47 kr., og straffelovens § 144 for et beløb på 30.390,51 kr.

Forhold 2

Landsretten er enig med byretten i, at PJA måtte indse eller anse det for overvejende sandsynligt, at afholdelse af de ekstravagante rejseudgifter gik væsentligt ud over, hvad offentligt ansatte var berettiget til, og at udgifterne vedrørende hans egen rejsedeltagelse var regionen uvedkommende. Det er herefter og efter det i det indledende afsnit anførte bevist, at PJA ved at foranledige, at rejseudgifterne blev modregnet i regionens tilgodehavende mod Atea, havde forsæt til mandatsvig.

Af de grunde, der er anført af byretten, tiltræder landsretten, at PJA er skyldig i aktiv bestikkelse for beløbet 60.781,02 kr. ved at have givet RC og MSH hver en uberettiget fordel på 30.390,51 kr.

PJA er herefter i forhold 2 skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for 122.487,47 kr., og straffelovens § 122 for 60.781,02 kr.

Forhold 3

Landsretten er som i forhold 1 enig med byretten i, at en del af de udgifter, der blev afholdt i forbindelse med rejsen til Las Vegas i 2010, må anses for berettigede, men at de afholdte udgifter for så vidt angår bispisning og flybilletter meget klart oversteg det tilladelige, og at det også var uberettiget, at private udgifter, herunder blandt andet udgifter til liveshows, spa, leje af cabana, indkøb af tøj, cigaretter, solbriller og alkohol i lufthavnen mv., blev betalt af Region Sjælland. Det uberettigede afholdte beløb udgør samlet 143.071,62 kr. Som i forhold 1 er landsretten også enig i, at omkostningerne til PJAs deltagelse i rejsen ikke berettiget kunne afholdes af regionens midler.

Under henvisning til det i forhold 1 anførte, findes RC også i dette forhold skyldig i mandatsvig og passiv bestikkelse.

RC er herefter i forhold 3 skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 143.071,62 kr., og straffelovens § 144 for et beløb på 36.026,63 kr.

Forhold 4

Under henvisning til det i forhold 2 anførte, findes PJA også i dette forhold skyldig i mandatsvig og aktiv bestikkelse.

PJA er herefter i forhold 4 skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for 143.071,62 kr., og straffelovens § 122 for 72.053,26 kr.

Forhold 15

Landsretten lægger som byretten til grund, at rejsen til Dubai i 2012 i alt væsentlighed ikke havde noget fagligt indhold. Således var der ingen faglige indslag på turen, som kunne begrunde en rejse til Dubai. Udgangspunktet er derfor, at omkostningerne ved rejsen var Region Sjælland uvedkommende. At rejsedeltagerne, mens de var i Dubai, indbyrdes også drøftede faglige emner, holdt oplæg for hinanden og besvarede mails mv., kan ikke føre til en anden vurdering, da disse forhold ikke kan begrunde en tjenesterejse. Tværtimod står det klart, at turen, som blandt andet omfattede flyrejse på businessclass, dyre restaurantbesøg, spaophold og dyre hoteller, i alt væsentlighed var en meget dyr fornøjelsestur for både RC og MMJ.

Spørgsmålet om, hvorvidt afholdelsen af omkostningerne er mandatsvig, jf. herved det generelle afsnit, afhænger herefter af, om RC og MMJ havde forsæt til den uberettigede vinding, som en fornøjelsestur til Dubai er et udtryk for.

RC

Landsretten finder det bevist, at RC både før, under og efter rejsen accepterede, at turen til Dubai i 2012 reelt intet fagligt indhold havde, og at han derfor vidste, at han opnåede en vinding i form af en meget dyr rejse, han ikke var berettiget til.

Landsretten har i den forbindelse lagt vægt på, at RC, da han i februar 2012 tog initiativ til rejsen, i overvejende grad havde fokus på, at han ønskede en tur til Dubai, men ikke hvilket fagligt formål turen til Dubai skulle have. Det forhold, at RC ca. 1 år forinden havde haft en mailkorrespondance med CTH vedrørende et besøg i Dubai, der kunne bygges op omkring åbningen af Samsung Medical Center i Dubai Healthcare City, kan ikke føre til en anden vurdering. Mailkorrespondancen må efter landsrettens opfattelse i øvrigt læses således, at et besøg på Samsung Medical Center nærmere var et påskud end en begrundelse for at tage til Dubai.

Det må lægges til grund, at det fokus, som RC havde på turen indtil i hvert fald juli 2012, i overvejende grad var af ikke faglig karakter, herunder valg af hotel og flyklasse, hvor i Dubai der blev serveret alkohol, vigtigheden af at være i Dubai en fredag, hvor der var en stor brunch på hotel Al Qsar, muligheden for at komme til Ferrari World og shopping mv. samt restaurantbesøgene. Det fremgår således af den e-mail af 5. juli 2012, som [RDM] sendte til CTH, at der på dette tidspunkt ikke var fastlagt faglige programpunkter, bortset fra at der i programmet ud for mandag den 26. november uden nærmere tidsangivelse var anført: ”*Besøg hos Samsung*”, uden at det i øvrigt var anført, om der var tale om besøg på Samsung Medical Center eller hos Samsung Electronic.

Landsretten lægger også til grund, at de faglige punkter, der i perioden fra 13. juli 2012 og frem til afrejsen blev indsat i programmet, reelt var et forsøg på at skaffe et alibi, som kunne skabe et indtryk af, at rejsen havde en sådan faglighed, at regionens medarbejdere måtte deltage, og at RC vidste dette og ovenikøbet forsøgte at dække over det. Den 22. august 2012 skrev RC således følgende til RDM: ”*Hvad med et program ... er det tæt på ? Nu når vi ingen IT Direktør har, så skal vi have "go" fra vores Adm. Direktør JA og der behøver jeg et form for program til ...*”. Det udarbejdede skriftlige program havde således alene til hensigt at legitimere turen over for JA.

Efter modtagelsen af programmet fra [RDM] den 24. september 2012 anførte RC i en mail til MMJ desuden følgende: ”*Det ser ud til at blive en fed tur, gud ved hvor mange af dagene er rigtige*”. Tilsvarende skrev han den 3. november 2012 blandt andet til RDM: ”*Jeg er lidt i tvivl om hvor mange af arrangementer som "fusk" og hvor mange som er korrekte ... Kan jeg få en opdatering på dette, kun til mig*”. Begge mails skaber en formodning for, at RC havde en viden om, at i hvert fald nogle af programpunkterne ikke var reelle.

Endvidere skrev RC den 12. november 2012 til [RDM] som et svar på en mail, hvor hun oplyste ham om, at der ikke var faglige arrangementer, følgende: ”Vi er nødt til at have et eller andet med hjem, så du må evt. få [C] eller [P] til at hjælpe med at vi har noget med hjem, en beskrivelse, noget fra et eller andet LAB eller lign.” Han skrev endvidere samme dag til CTH og PHT følgende: ”Vi er nødt til at finde et eller andet vi skal se i Dubai som er officielt ... Kan forstå på R at Sam-sung har droppet os, men kan vi ikke lave en aftale med et eller andet Det er nogle helt fantastiske spisesteder som [R] har valgt, så det ville være en kastestrofe”. Disse mails viser, at han den 12. november 2012, altså 12 dage inden afrejsen til Dubai, vidste, at der på dette tidspunkt ikke var et fagligt indhold på turen.

Hertil kommer, at RC den 21. november 2012, dvs. dagen inden afrejsen til Dubai, sendte en mail til MMJ, hvori han skrev blandt andet: ”Er i gang med at lave referat af vores tur Vi må lige tjekke om det rent faktisk ser sådan ud””, hvilket efter landsrettens opfattelse må forstås således, at RC ved at udarbejde et fiktivt referat fra turen ville skjule over for sin arbejdsgiver, at turen til Dubai ikke havde haft et fagligt indhold. Endelig skrev han en mail af 29. november 2012 til MMJ, hvoraf der fremgik et referat fra turen, som alene kan ses som et forsøg på at skjule turens manglende faglige indhold.

På denne baggrund lægges det til grund, at RC inden afrejsen var klar over, at rejsen til Dubai ikke havde noget fagligt formål.

Landsretten lægger endvidere til grund, at RC accepterede, at udgifterne til hans og MMJs rejse skulle modregnes regionens tilgodehavende hos Atea. Landsretten har herved navnlig henset til, at udgifterne til RCs øvrige rejser med hans vidende på samme måde var blevet modregnet regionens tilgodehavende hos Atea, og at RC på intet tidspunkt ses at have efterspurgt en faktura fra Atea.

På denne baggrund finder landsretten, at RC også i forhold 15 havde forsæt til at råde over puljemidlerne i strid med regionens interesser med henblik på at opnå en uberettiget vinding i form af de 101.000 kr., som Atea modregnede i regionens tilgodehavende. Han er derfor i forhold 15 skyldig i mandatsvig for dette beløb.

Landsretten finder endvidere af de grunde, der er anført af byretten, at RC tillige er skyldig i passiv bestikkelse for dette beløb.

MMJ

Landsretten finder det også bevist, at MMJ allerede inden rejsen accepterede, at turen til Dubai i 2012 i alt overvejende grad intet fagligt indhold havde.

Landsretten har i den forbindelse lagt vægt på, at MMJ den 24. september 2012 modtog programmet til turen fra RC med en mail, hvori følgende var anført: ”*Det ser ud til at blive en fed tur, gud ved hvor mange af dagene er rigtige*”, hvilket må have medført, at MMJ senest på dette tidspunkt blev klar over, at turen manglede fagligt indhold. Landsretten tilsidesætter således MMJs forklaring om, at han ikke mener at have læst mailen.

At RC forelagde ham et referat fra turen inden afrejsen, uden at MMJ reagerede, må også være et udtryk for, at også han vidste, at der ikke var realitet bag de punkter, som blev nævnt i referatet. Dette understøttes af, at MMJ efter hjemkomsten fra Dubai uden videre bidrog til det referat, som RC udarbejdede som et forsøg på at skjule turens manglende faglige indhold.

På denne baggrund finder landsretten, at også MMJ, som på tidspunktet for rejsen var konstitueret it-direktør og som sådan havde det overordnede ansvar for regionens it-budget, for egen vindings skyld uberettiget har påført regionen et formuetab ved at forbruge Region Sjællands midler til en tur, som ikke havde et fagligt indhold. Det bemærkes, at turen også for MMJ må anses for overvejende at have været en fornøjelsestur. Det bemærkes endvidere, at han ikke efter hjemkomsten orienterede sin arbejdsgiver om, at turen ikke havde haft et fagligt indhold, hvilket efter landsrettens opfattelse bekræfter, at han havde forsæt til, at han opnåede en uberettiget vinding på bekostning af Region Sjælland.

MMJ er derfor i forhold 15 skyldig i mandatsvig for 101.000 kr.

Landsretten finder, at det ikke med den til domfældelse fornødne sikkerhed kan lægges til grund, at MMJ forud for eller i forbindelse med rejsen var eller blev bekendt med den praksis i Atea, hvor rejseomkostninger for regionens medarbejdere blev afholdt af Atea og efterfølgende modregnet i

regionens tilgodehavende mod Atea. Således har han for byretten forklaret, at han *”ikke havde kendskab til bonuskontoen, og at han havde en forventning om, at der blev sendt en faktura på det samlede beløb for turen”* for ham selv og RC. På denne baggrund finder landsretten, at det ikke er bevist, at MMJ havde til hensigt at modtage en uberettiget fordel af Atea, og han frifindes derfor i forhold 15 for passiv bestikkelse.

RC findes i forhold 15 herefter skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 101.000 kr., og straffelovens § 144 for et beløb på 54.702,25 kr.

MMJ findes i forhold 15 herefter skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 101.000 kr.

Forhold 16

Landsretten lægger med samme begrundelse som byretten til grund, at både CTH og PHT inden afrejsen til Dubai må have indset, at turen til Dubai helt overvejende var en rejse uden reelt fagligt indhold, idet det må have været klart for begge, at aftalen med Cisco ikke kunne begrunde en rejse til Dubai. Landsretten finder endvidere, at der ikke er holdepunkter for at antage, at nogen af de to troede, at der fortsat var aftalt et møde med Samsung Electronic, men bemærker i øvrigt, at et eventuelt møde med Samsung Electronic heller ikke ville have været nok til, at turen kunne anses som tilstrækkelig faglig.

På denne baggrund vidste CTH og PHT, at de omkostninger, som RC og MMJ afholdte på rejsen, og som i øvrigt langt oversteg det niveau, som offentligt ansatte kunne anvende i forbindelse med en tjenesterejse, ikke lovligt kunne dækkes af regionen. Det kan desuden lægges til grund, at såvel CTH som PHT både ved deres deltagelse i planlægningsfasen og ved deres deltagelse i turen, tilskyndede RC og MMJ til at deltage i rejsen.

For så vidt angår CTH finder landsretten med samme begrundelse som byretten, at han må have vidst, at det var hensigten, at RC ville modregne egne og [MMJ]s omkostninger ved rejsen i regionens tilgodehavende hos Atea. På denne baggrund finder landsretten, at CTH havde forsæt til at medvirke til RCs mandatsvig over for regionen.

Landsretten finder endvidere af de grunde, der er anført af byretten, at CTH er skyldig i aktiv bestikkelse for et beløb på 109.404,50 kr. ved have givet RC og MMJ hver en uberettiget fordel på 54.704,25 kr.

For så vidt angår PHT tiltrædes det med byrettens begrundelse, at det ikke er fuldt tilstrækkelig bevist, at han på dette tidspunkt havde kendskab til, at beløbet på 101.000 kr. skulle modregnes i regionens tilgodehavende hos Atea. På denne baggrund er det derfor heller ikke bevist, at han havde forsæt til medvirken til mandatsvig eller bestikkelse. Herefter, og som tiltalen er rejst, frifindes PHT i forhold 16.

CTH er herefter i forhold 16 skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, jf. § 23 for et beløb på 101.000 kr. og straffelovens § 122 for et beløb på 109.404,50 kr.

PHT frifindes i forhold 16.

Forhold 21

Landsretten er enig med byretten i, at rejsen til Las Vegas og Florida i januar 2014 helt overvejende var uden fagligt indhold, og at de få faglige programpunkter på rejsen alene var påskud for at opnå en ekstravagant fornøjelsestur. Landsretten henviser i den forbindelse til byrettens begrundelse.

På denne baggrund, og uanset at det ikke kan udelukkes, at RC og PJA under turen drøftede faglige emner og eventuelt også udførte arbejde, som de dog lige så godt kunne have udført i Danmark, finder landsretten ligesom byretten, at turen ikke berettiget kunne foretages for regionens midler.

Det kan endvidere lægges til grund, at det har været RCs hensigt, at regionen i sidste ende skulle betale såvel hans egne som PJAs rejseudgifter gennem modregning i regionens tilgodehavende hos Atea. Landsretten kan endvidere tiltræde byrettens opgørelse af det uberettiget afholdte beløb til 126.381,07 kr. Landsretten henviser også her til byrettens begrundelse.

Herefter og efter det i de indledende præmisser anførte findes RC skyldig i mandatsvig.

Landsretten finder af de grunde, der er anført af byretten, at RC tillige er skyldig i passiv bestikkelse.

På denne baggrund finder landsretten RC skyldig i forhold 21 i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 126.381,07 kr., og straffelovens § 144 for et beløb på 63.535,25 kr.

Forhold 22

Som anført af byretten har PJA deltaget i såvel rejsen som planlægningen af rejsen, herunder bestilt hoteller og flybilletter. Han har endvidere lagt ud for turen med sit private kreditkort og efterfølgende gennem rejseafregninger medvirket til, at beløbet er blevet modregnet regionens tilgodehavende hos Atea. Det må endvidere have stået ham klart, at det minimale faglige udbytte, som turen kan have bibragt RC, ikke fagligt kunne begrunde en rejse til Las Vegas og Florida.

På denne baggrund og efter det i de indledende præmisser anførte findes det bevist, at PJA er skyldig i forhold 22 i mandatsvig for 126.381,07 kr., jf. straffelovens § 280, nr. 2.

Af de grunde, der er anført af byretten, findes PJA tillige skyldig i aktiv bestikkelse for beløbet 63.535,25 kr., som svarer til RCs andel af de samlede rejseomkostninger ved turen.

På denne baggrund finder landsretten PJA skyldig i forhold 22 i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 126.381,07 kr., straffelovens § 144 for et beløb på 63.535,25 kr.

Forhold 31

Også efter bevisførelsen for landsretten kan det lægges til grund, at turen til Rom var en privat ferie og fornøjelsestur, og at den telemedicinske konference i Rom alene var et påskud for at tage afsted. Landsretten har herved navnlig lagt vægt på, at konferencen foregik den 7. – 8. oktober 2014, mens rejsen foregik fra den 4. til den 7. oktober 2014, hvorfor PJA og CH slet ikke kom på konferencen, at der ikke inden turen var købt billetter til konferencen, at både PJA og CH havde deres ægtefæller med på turen, at den forudgående mailkorrespondance mellem CH og PJA navnlig angik, hvilke turistmæssige ting de skulle foretage sig i Rom, og at ingen af dem efterfølgende rettede henvendelse til regionen for at forhøre sig om, hvorledes de skulle forholde sig med udgifterne for rejsen.

Som anført af byretten kan det efter bevisførelsen lægges til grund, at CH ikke fik en faktura fra Atea, men at PJA foranledigede, at udgifter til flybilletterne, hotelovernatninger, taxa fra lufthavn til hotel og fra hotel til lufthavn, forplejning og sightseeingture for PJA og hans ægtefælle og CH og hans ægtefælle blev modregnet regionens tilgodehavende hos Atea med i alt 27.256,21 kr.

Landsretten finder endvidere, at PJA ved at lade turen til Rom finansiere via modregning i regionens tilgodehavende hos Atea har handlet imod regionens tarv, og at han derfor er skyldig i mandatsvig for et beløb på 27.256,21 kr., dvs. samtlige omkostninger ved turen.

Af de grunde, der er anført af byretten, findes PJA tillige skyldig i aktiv bestikkelse for et beløb på 17.035,13 kr., som svarer til CHs andel af de samlede rejseomkostninger ved turen.

PJA er derfor i forhold 31 skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 27.256,21 kr. og straffelovens § 144 for et beløb på 17.035,13 kr.

Forhold 34

Landsretten lægger som byretten til grund, at rejsen til Dubai i 2014 ligesom rejsen i 2012 ikke havde noget fagligt indhold. Omkostningerne ved rejsen var således Region Sjælland uvedkommende.

Landsretten tilsidesætter således i det hele RCs forklaring om, at hans formål med rejsen til Dubai var at komme tættere på CVR, hvilket formål i øvrigt ikke kunne begrunde rejsen. Således skrev RC i en e-mail af 22. december 2013 til CTH blandt andet: *"Jeg har jo aldrig været i Østen, så hvis der er noget at se derude, så kunne det godt være en mulighed, f.eks. luksus hoteller, gode restauranter, gode vine og nogle fantastiske SPA/Massage områder så er jeg klar ..."*, i en e-mail af 5. februar 2014 til CTH og PHT blandt andet: *"Jeg tager bolden, men på et eller andet tidspunkt så må vi jo få en fra Atea som har adgang til min pulje til at bestille . . . [MSH] er klar, så længe vi kalder det en "drengetur" ..."*, i en e-mail af 5. februar 2014 til CTH og PHT blandt andet: *"Kan i fra den 19 - 26 nov og så kun Dubai? Msh har jeg fået overtalt... Hvis jeg laver det meste klar hvordan klarer vi så betalingen? Igennem [PJ] ville måske være det nemme men det er Msh største bekymring at for mange snakker og ved det... Msh og jeg tager det som ferie så vi behøver ikke alle mulige og umulige historier ..."* og i en mail af 11. februar 2014 til CTH og PHT følgende: *"Jeg har talt med CVR,*

som åbenbart er i gang med at arrangere rejsen til Dubai/formell, men [M] og jeg er lidt urolig for at vi bliver for mange og der bliver for meget fokus på rejsen og der skulle helst kun være en fåtal som ved at vi skal af sted ... Vi har bestemt ikke noget i mod at [C] også deltager, men helst ikke en "kæmpe" gruppe ...". Det er således bevist, at RCs formål med turen var ren fornøjelse.

Landsretten finder det endvidere bevist, at RC havde til hensigt, at udgifterne til turen skulle modregnes i Region Sjællands tilgodehavende hos Atea. Således anførte RC i en mail af 4. februar 2014 til CTH og PHT følgende: ”Vi ([C]) var jo i gang med at arrangere en hård tur til Østen over Dubai og den tur skal vi jo ikke tabe bare fordi [C] ikke er ansat i Atea, så kan vi ikke finde ud af det alligevel? Jeg er i fuld gang med at overtale [MSH] (ikke nemt men jeg har ikke givet op) Jeg tænker at min pulje hos Atea godt kan være med til at arrangere en sådan tur for os alle” og i en mail af 5. februar 2014 ligeledes til CTH og PHT blandt andet: ”Jeg tager bolden, men på et eller andet tidspunkt så må vi jo få en fra Atea som har adgang til min pulje til at bestille...” og ”Jeg er helt blank på Østen og MSH har venligt, men bestemt, forklaret mig at Østen er stor... Så gode råd modtages, så vil jeg godt lave det hele, men det kræver at en af jer stadigvæk er ansat i Atea [P] ...”.

RC har under sagen forklaret, at det var hans formodning, at det kun var hans rejseomkostninger, som skulle modregnes i Region Sjællands tilgodehavende mod Atea. Landsretten lægger imidlertid til grund, at RC må have haft til hensigt, at pulje 1 ikke bare skulle betale for ham selv, men også for i hvert fald MSH. Således må den ovenfor refererede mailkorrespondance læses i dette lys, og det må have stået RC klart, at hverken Atea eller MSHs nye arbejdsplads ville finansiere en ”drengetur” for denne. Landsretten finder imidlertid som byretten, at der ikke er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at han også havde til hensigt, at den del af rejseomkostningerne, som angik CTH, PHT og CVR, også skulle modregnes i regionens tilgodehavende mod Atea. På denne baggrund finder landsretten det bevist, at RC havde forsæt til mandatsvig, jf. straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 163.530 kr. svarende til 2/5 af omkostningerne forbundet med rejsen, idet anklagemyndighedens nedsættelse af beløbene i påstanden ikke relaterer sig til de samlede omkostninger ved rejsen, men alene til de offentligt ansattes fordel.

RC er herefter i forhold 34 skyldig i mandatsvig for et beløb på 163.530 kr.

Af de grunde, der er anført af byretten, findes RC tillige skyldig i bestikkelse, idet beløbet efter bevisførelsen for landsretten fastsættes til 74.047,46 kr.

RC er herefter skyldig i forhold 34 i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 163.530 kr. og straffelovens § 144 for 74.047,46 kr.

Forhold 35

Landsretten finder det bevist, at såvel CTH som PHT vidste, at det var RCs hensigt, at i hvert fald en del af omkostningerne forbundet med rejsen til Dubai i 2014 skulle modregnes i regionens tilgodehavende hos Atea, således som det fremgår af de ovenfor citerede mailkorrespondancer, som både CTH og PHT deltog i. Det må endvidere have været åbenbart for dem, at RC ikke lovligt kunne bruge regionens midler til en rejse af den karakter. Det kan desuden lægges til grund, at såvel CTH som PHT både ved deres e-mails i planlægningsfasen og ved deres deltagelse i turen tilskyndede RC til rejsen, herunder brugen af regionens pulje.

Herefter, og idet landsretten som byretten finder, at der ikke er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at CTH og PHT indså, at den del af rejseomkostningerne, som angik dem selv og CVR, skulle modregnes i regionens tilgodehavende hos Atea, findes de skyldige i medvirken til mandatsvig for så vidt angår 2/5 af omkostningerne ved turen, svarende til 163.530 kr.

På det tidspunkt, hvor rejsen til Dubai i 2014 blev gennemført, havde CTH og PHT endnu ikke erhvervet selskabet Informationsteknik A/S, som efter deres forklaringer var det egentlige grundlag for 3A-IT, og de havde derfor heller ikke umiddelbart adgang til at afgive bud i det udbud, som regionen ville udsende i foråret 2015. Der er på denne baggrund ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at CTH og PHT gennemførte rejsen til Dubai med henblik på at påvirke RC til at indrette udbuddet efter 3A-IT.

Hertil kommer, at CTH og PHT på det tidspunkt, hvor rejsen til Dubai i 2014 blev endeligt besluttet, ikke længere var ansat i Atea. Det var derfor heller ikke dem, der ydede RC og MSH en gave eller anden fordel ved at lade disses rejseomkostninger blive trukket over pulje 1.

På denne baggrund finder landsretten det ikke bevist, at CTH eller PHT har gjort sig skyldige i aktiv bestikkelse i forhold 35, hvorfor de frifindes herfor.

CTH og PHT er herefter skyldige i forhold 35 i medvirken til mandatsvig, jf. straffelovens § 280, nr. 2, jf. § 23, for et beløb på 163.530 kr.

4.1.3 Restaurantbesøg mv.

4.1.3.1 Generelt

Anklageskriftet omfatter i alt ti restaurantbesøg med deltagelse af ansatte fra Region Sjælland og Atea, nogle med efterfølgende hotelovernatning og et enkelt med indkøb af vin i forbindelse med restaurantbesøget (forholdene 5-6, 9-10, 11-12, 13-14, 17-18, 19-20, 25-28, 29-30, 32-33 og 36-37). I alle tilfælde deltog ægtefællerne til de tiltalte i arrangementerne, og samtlige udgifter blev enten afholdt af Atea eller betalt via modregning i Region Sjællands tilgodehavende hos Atea.

PJA deltog i alle og RC i ni ud af de ti restaurantbesøg, idet han ikke deltog i besøget på Den Røde Cottage. Af de øvrige tiltalte i ankesagen deltog PHT i besøgene på The Paul den 9. december 2010 (forhold 5-6) og Geranium den 7. december 2011 (forhold 11-12), mens MMJ deltog i besøgene på Den Røde Cottage den 18. november 2011 (forhold 9-10) og Søllerød Kro den 21. september 2012 (forhold 13-14).

RC, MMJ og PJA har alle forklaret, at der var tale om arbejdsmiddage i form af statusmøder eller lignende, hvorunder man drøftede konkrete forhold relaterende sig til samhandlen mellem Region Sjælland og Atea. Disse forklaringer stemmer ikke overens med forklaringen afgivet af PHT, som om de middage, han deltog i, har givet udtryk for, at der snarere var tale om forretningsmiddage, hvor man lærte hinanden bedre at kende til gavn for samarbejdet i det daglige.

Som det fremgår af det indledende afsnit, var det ikke tilladt for de ansatte i regionen at deltage i middage uden et konkret fagligt indhold eller som afslutning på et fagligt arrangement.

Heller ikke efter bevisførelsen for landsretten findes der grundlag for at antage, at nogen af de i tiltalen omfattede middage havde et fagligt formål, som kunne begrunde afholdelsen af den pågældende middag som sket.

Landsretten har ud over de divergerende forklaringer navnlig lagt vægt på, at der i intet tilfælde foreligger en indkaldelse eller anden form for fagligt oplæg til middagen/mødet med angivelse af de punkter, der ønskes drøftet, at der heller ikke synes at have været noget konkret udbytte af møderne, som parterne skulle følge op på, at middagene kom i stand efter korrespondance mellem PJA om RC om tidspunkter og steder uden angivelse af nogen konkret faglig anledning hertil, at det af mailkorrespondancen vedrørende forberedelsen af restaurantbesøgene fremgår, at RC i alle tilfælde – også når Atea betalte – enten fremkom med forslag til eller blev taget på råd i forbindelse med valg af restaurant, at middagene i alle tilfælde blev afholdt med deltagelse af ægtefæller, som efter de afgivne forklaringer var med for at understøtte det sociale og ikke bidrog til faglige drøftelser, og at udgiften til mere end halvdelen af restaurantbesøgene blev afholdt af Region Sjælland ved modregning i regionens tilgodehavende hos Atea uden regionens vidende. At middagene mere havde karakter af belønning eller privat selskabelighed understøttes af, at de i de fleste tilfælde blev afholdt på egentlige gourmetrestauranter, og at prisniveauet generelt og udgifterne for de konkrete middage i alle tilfælde meget klart oversteg niveauet for ”rimelige udgifter”.

På denne baggrund og i øvrigt af de grunde, der er nævnt af byretten, tiltrædes det, at hovedformålet med restaurantbesøgene var at yde regionens medarbejdere en gave eller anden fordel i form af Ateas betaling for arrangementerne eller betaling via modregning i Region Sjællands tilgodehavende hos Atea i strid med straffelovens regler om bestikkelse.

Som nævnt indledningsvis findes de tiltaltes råden over regionens midler på pulje 1 ikke at kunne betegnes som underslæb, men må derimod henføres under straffelovens § 280, nr. 2 om mandatsvig, i det omfang betaling for restaurantbesøg mv. skete med midler, som regionen havde til gode hos Atea.

4.1.3.2 De enkelte forhold

Forhold 5 og 6

Forholdene omhandler et restaurantbesøg på The Paul den 9. december 2010 med deltagelse af RC og MSH samt PJA og PHT, alle med ledsagere. Middagen, der kostede 5.073,75 kr. for RC med ledsager, blev betalt af Atea.

Efter det ovenfor generelt anførte om karakteren af middagene havde restaurantbesøget ikke et fagligt formål, der kunne begrunde deltagelse heri for RC. Restaurantbesøgets private karakter understreges af, at anledningen til restaurantbesøget i en mail af 2. november 2010 fra PJA til PHT med emnet ”Region Sjælland – juleting” blev angivet til at være ”endnu et forrygende år”.

Herefter, efter det i det generelle afsnit anførte og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at RC i forhold 5 er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 144 for et beløb på 5.073,75 kr.

Et eventuelt strafansvar efter straffelovens § 122 for PHT og PJAs vedkommende bortfalder som følge af forældelse, jf. det ovenfor under punkt 4.1.1.5 anførte. Disse tiltalte frifindes derfor i forhold 6.

Forhold 9 og 10

Forholdene omhandler et restaurantbesøg på Den Røde Cottage den 18. november 2011 med deltagelse af MMJ og PJA med ægtefæller. Middagen, der kostede 2.447 kr. for MMJ og hans ægtefælle, blev betalt af Atea.

Efter det ovenfor generelt anførte om karakteren af middagene havde restaurantbesøget ikke et fagligt formål, der kunne begrunde deltagelse heri for MMJ og hans ægtefælle. Som det fremgår af præmissernes indledende afsnit, findes forbuddet i regionens regler mod deltagelse af ægtefæller til kundearrangementer også klart at omfatte middage med en repræsentant for en leverandør.

Herefter, efter det i det generelle afsnit anførte og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at MMJ i forhold 9 er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 144 for et beløb på 2.447 kr.

Et eventuelt strafansvar efter straffelovens § 122 for PJAs vedkommende bortfalder som følge af forældelse, jf. det ovenfor under punkt 4.1.1.5 anførte, hvorfor han frifindes i forhold 10.

Forhold 11 og 12

Forholdene omhandler et restaurantbesøg på restaurant Geranium den 7. december 2011 med deltagelse af MSH og RC samt PHT og PJA med ledsagere for de tre sidstnævntes vedkommende. Middagen, der kostede 5.596 kr. for RC og hans ledsager, blev betalt af Atea.

Efter det ovenfor generelt anførte om karakteren af middagene havde restaurantbesøget ikke et fagligt formål, der kunne begrunde deltagelse heri for RC og hans ledsager. Restaurantbesøgets private karakter understreges af, at RC i en mail af 7. december 2011 til PJA understregede, at middagsaftalen ved fremsendelse af kalenderinvitation skulle anføres som ”privat”.

Herefter, efter det i det generelle afsnit anførte og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at RC i forhold 11 er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 144 for et beløb på 5.596 kr.

Et eventuelt strafansvar efter straffelovens § 122 for PHT og PJAs vedkommende bortfalder som følge af forældelse, jf. det ovenfor under punkt 4.1.1.5 anførte, hvorfor de frifindes i forhold 12.

Forhold 13 og 14

Forholdene omhandler et restaurantbesøg på Søllerød Kro den 21. september 2012 med deltagelse af MMJ og RC og deres ledsagere. Middagen, der kostede 8.099 kr. for hvert par, blev betalt af Atea, idet PJA, der ikke selv deltog i restaurantbesøget, indkøbte billetter og udfærdigede en rejseafregning, hvorpå han anførte, at prisen herfor skulle modregnes regionens tilgodehavende hos Atea, hvilket dog ikke skete. Atea kom derfor til at betale for arrangementet.

Efter det ovenfor generelt anførte om karakteren af middagene havde restaurantbesøget ikke et fagligt formål, der kunne begrunde deltagelse heri for MMJ og RC samt deres ledsagere. Restaurantbesøgets private karakter understreges af, at anledningen var en invitation fra vinimportøren i anledning af dennes 25 års fødselsdag med ”15 absolut verdensklassevine og en 7-retters meny”, som var blevet modtaget af RC via hans vinfirma.

Herefter, efter det i det generelle afsnit anførte og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at RC i forhold 13 er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 144 for et beløb på 8.099 kr.

MMJ har forklaret, at han forventede, at regionen betalte for arrangementet, hvilken forklaring landsretten under de foreliggende omstændigheder, hvor han bevisvurderingen i sagen ikke havde kendskab til, at sådanne udgifter i visse tilfælde blev modregnet regionens tilgodehavende hos Atea, ikke finder grundlag for at tilsidesætte.

MMJ måtte have været klar over, at et sådant ekstravagant arrangement ikke kunne kræves betalt af regionen. Således som tiltalen er formuleret, findes der imidlertid ikke grundlag for domfældelse i forhold 13, hvorfor han frifindes for i dette forhold.

Vedrørende forhold 14 tiltrædes det, at PJA efter det ovenfor anførte sammenholdt med de grunde, der er anført af byretten, er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 122 for et beløb på 16.199 kr.

Forhold 17 og 18

Forholdene omhandler et restaurantbesøg på restaurant Era Ora den 11. december 2012 med deltagelse af MMJ og RC samt PJA, alle med ledsagere, og efterfølgende overnatning på Hotel Best Western City i København for RC og hans ledsagers vedkommende. Udgifterne til middagen, der beløb sig til 7.966 kr. pr. par, blev modregnet i regionens tilgodehavende hos Atea, mens hotelovernatningen for RC og hans ægtefælle til 1.125 kr. blev betalt af Atea.

Efter det ovenfor generelt anførte om karakteren af middagene havde restaurantbesøget ikke – og dermed heller ikke den efterfølgende hotelovernatning – et fagligt formål, der kunne begrunde deltagelse heri for MMJ og RC samt deres ledsagere. Restaurantbesøgets private karakter understreges af, dels at arrangementet i en mail af 25. oktober 2010, som PJA sendte til sig selv, blev omtalt som en ”chefjulefrokost”, dels at RC i en udateret mail til MMJ gjorde særskilt opmærksom på, at invitationen var ”gjort privat”, hvilket må forstås således, at den ikke skulle fremgå officielt af deres respektive kalendere i Region Sjælland.

Herefter, efter det i det generelle afsnit anførte og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at MMJ og RC i forhold 17 er fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 144 for et beløb på 7.966 kr. for MMJs vedkommende og på 9.091 kr. for RCs vedkommende.

Landsretten finder endvidere af de grunde, der herom er anført af byretten, at RC havde forsæt til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding og derved påføre regionen et tab. Herefter og efter det i det generelle afsnit anførte findes RC i forhold 17 tillige skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 19.472 kr.

Det tiltrædes, at MMJ med sin forventning om, at Atea betalte, ikke havde forsæt til uretmæssigt at forbruge regionens midler, og at han derfor alene er dømt for bestikkelse i dette forhold.

Vedrørende forhold 18 findes PJA efter det ovenfor vedrørende RC anførte sammenholdt med de grunde, der i øvrigt er anført af byretten, skyldig i overtrædelse af straffelovens § 122 for et beløb på 17.057 kr. og straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 19.472 kr.

Forhold 19 og 20

Forholdene omhandler et restaurantbesøg på restaurant AOC den 11. oktober 2013 med deltagelse af RC og PJA med ledsagere. Udgifterne til middagen, der kostede 6.000 kr. for RC og hans ledsager, blev modregnet i Region Sjællands tilgodehavende hos Atea med et beløb for det samlede arrangement på 11.400,34 kr.

Efter det ovenfor generelt anførte om karakteren af middagene havde restaurantbesøget ikke et fagligt formål, der kunne begrunde deltagelse heri for RC og hans ledsager.

Herefter, efter det i det generelle afsnit anførte og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at RC i forhold 19 er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 144 for et beløb på 6.000 kr.

Landsretten finder endvidere af de grunde, der herom er anført af byretten, at RC havde forsæt til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding og derved påføre regionen et tab. Herefter og efter det i det generelle afsnit anførte findes RC i forhold 19 tillige skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 11.400,34 kr.

Vedrørende forhold 20 findes PJA efter det ovenfor vedrørende RC anførte sammenholdt med de grunde, der i øvrigt er anført af byretten, skyldig i overtrædelse af straffelovens § 122 for et beløb på 6.000 kr. og straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 11.400,34 kr.

Forhold 25 og 26

Forholdene omhandler et restaurantbesøg på restaurant MASH den 23. maj 2014 med forudgående indtagelse af champagne på Nyhavnscafeen med deltagelse af RC og PJA med ledsagere. Restaurantbesøgene, der kostede 2.933,78 kr. for RC og hans ledsager, blev betalt af Atea.

Efter det ovenfor generelt anførte om karakteren af middagene havde restaurantbesøgene ikke noget fagligt formål, der kunne begrunde deltagelse heri for RC og hans ledsager.

Herefter, efter det i det generelle afsnit anførte og af de grunde, der i øvrigt er anført af byretten, tiltrædes det, at RC er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 144 og PJA er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 122, hver især for et beløb på 2.933,78 kr.

Forhold 27 og 28

Forholdene omhandler to hotelovernatninger den 23. – 25. maj 2014 på Hotel Copenhagen Strand i tilknytning til de i forhold 25 og 26 nævnte restaurantbesøg til en samlet pris på 3.908,80 kr. Udgifterne til hotelovernatningerne blev modregnet regionens tilgodehavende hos Atea med i alt 3.127,04 kr.

Med samme begrundelse som i forhold 25 og 26 lægges det til grund, at hotelopholdet ikke havde nogen relation til et fagligt begrundet arrangement, og at det heller ikke i sig selv havde nogen faglig relevans for regionen. Overnatningernes private karakter understreges af, at der blev bestilt ikke blot én, men to hotelovernatninger til RC og hans ledsager i tilknytning til middagen.

Herefter, efter det i det generelle afsnit anførte og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at RC i forhold 27 er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 144 for et beløb på 3.908,80 kr. Det har ingen betydning for landsrettens vurdering, om han benyttede hotelværelset eller som forklaret af ham kørte tilbage til sin bopæl efter middagen.

Landsretten finder endvidere af de grunde, der herom er anført af byretten, at RC havde forsæt til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding og derved påføre regionen et tab. Herefter og efter det i det generelle afsnit anførte findes RC i forhold 27 tillige skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 3.127,04 kr.

Vedrørende forhold 28 findes PJA efter det ovenfor vedrørende RC anførte sammenholdt med de grunde, der i øvrigt er anført af byretten, skyldig i overtrædelse af straffelovens § 122 for et beløb på 3.908,80 kr. og straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 3.127,04 kr.

Forhold 29 og 30

Forholdene omhandler et hotelophold med middag på Hotel Frederiksminde i Præstø den 5. – 6. september 2014 med deltagelse af RC og PJA med ledsagere og yderligere tre ansatte fra regionen, hvoraf de to havde ægtefæller med. Udgifterne til det samlede arrangement, der beløb sig til i alt 30.755 kr., svarende til 24.604 kr. ekskl. moms, hvoraf udgifterne vedrørende RC og hans ledsager udgjorde 7.056,67 kr., blev modregnet i regionens tilgodehavende hos Atea med i alt 24.788,53 kr.

Efter det ovenfor generelt anførte om karakteren af middagene havde restaurantbesøget og hotelopholdet ikke et fagligt formål, der kunne begrunde deltagelse heri for RC og hans ledsager. Arrangementets private karakter understreges af, at der i optakten til turen i mail af 27. maj 2014 ikke omtales noget som helst fagligt formål, som underbygger, at der som anført i kalenderinvitationen skulle være tale om et ”drifts status møde”, og at det ophold, der blev bestilt, var et ”sanseophold” bestående blandt andet af en seks retters menu, samt at der derudover blev bestilt ”blindsmagning af 3 typer bobler á 225 kr. pr. person” og vinmenuer til 1.000 kr. og 1.295 kr. pr. person.

Herefter, efter det i det generelle afsnit anførte og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at RC i forhold 29 er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 144 for et beløb på 7.056,67 kr.

Landsretten finder endvidere af de grunde, der herom er anført af byretten, at RC havde forsæt til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding og derved påføre regionen et tab. Herefter og efter det i det generelle afsnit anførte findes RC i forhold 29 tillige skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 24.788,53 kr.

Vedrørende forhold 30 findes PJA efter det ovenfor vedrørende RC anførte sammenholdt med de grunde, der i øvrigt er anført af byretten, skyldig i overtrædelse af straffelovens § 122 for et beløb på 7.056,67 kr. og straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 24.788,53 kr.

Forhold 32 og 33

Forholdene omhandler en middag den 8. oktober 2014 på restaurant Era Ora i København med deltagelse af RC og PJA med ledsagere, et efterfølgende hotelophold på Radisson Blu Scandinavia for RC og hans ledsager og indkøb af 12 flasker rødvin. Middagen og hotelopholdet for RC og hans ledsager kostede 8.602,44 kr. inkl. halvdelen af udgifterne til en taxaregning på 416,58 kr. inkl. moms, svarende til 333,26 kr. ekskl. moms, og udgifterne til arrangementet blev modregnet i regions tilgodehavende hos Atea med i alt 9.959,12 kr. inkl. udgifterne til taxa ekskl. moms.

Efter det ovenfor generelt anførte om karakteren af middagene havde restaurantbesøget og hotelopholdet ikke et fagligt formål, der kunne begrunde deltagelse heri for RC og hans ledsager. Restaurantbesøgets private karakter understreges af, at optakten til arrangementet var en invitation fra restaurant Era Ora vedrørende ”Wine Makers Dinner with legendary Marchesi Mazzei”, videresendt den 19. september 2014 af PJA til RC, der i mail af samme dato svarede, at ”det kunne da være hyggeligt”. Det tiltrædes af de grunde, der herom er anført af byretten, at også indkøbet af de 12 flasker vin var til privat brug.

Herefter, efter det i det generelle afsnit anførte og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at RC i forhold 32 er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 144 for et beløb på 8.394,16 kr., idet der ikke er grundlag for at medtage taxaudgiften i beløbsopgørelsen.

Landsretten finder endvidere af de grunde, der herom er anført af byretten, at RC havde forsæt til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding og derved påføre regionen et tab. Herefter og efter det i det generelle afsnit anførte findes RC i forhold 32 tillige skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 9.625,86 kr., idet det ikke er bevist, at RCs forsæt også omfattede betaling for taxaudgiften.

Vedrørende forhold 33 findes PJA efter det ovenfor vedrørende RC anførte sammenholdt med de grunde, der i øvrigt er anført af byretten, skyldig i overtrædelse af straffelovens § 122 for et beløb på 8.394,16 kr. og straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 9.959,12 kr., idet hans forklaring om, at det var en fejl, at hans udgifter til taxa blev afholdt over regionens pulje, tilsidesættes.

Forhold 36 og 37

Forholdene omhandler en middag den 5. december 2014 på restaurant Kong Hans i København med deltagelse af RC, PJA og to ansatte i regionen, alle med ledsagere, samt et efterfølgende hotelophold på hotel Bella Sky for de ansatte i regionen og deres ledsagere. Udgifterne til dette arrangement, der vedrørende RC og hans ledsager beløb sig til 7.118,13 kr. for middag og hotelophold, blev modregnet i regionens tilgodehavende hos Atea med i alt 19.234,79 kr.

Efter det ovenfor generelt anførte om karakteren af middagene havde restaurantbesøget og hotelopholdet ikke et fagligt formål, der kunne begrunde deltagelse heri for RC og hans ledsager. Restaurantbesøgets private karakter understreges af, at det i planlægningen omtales som ”julefrokost”, ”aften arrangement” og ”julemiddag”, og at RC i sin mail af 2. november 2014 til PJA vedrørende spørgsmålet om deltagere, gav udtryk for, at CVR og hans ledsager ikke behøvede at komme med for hans skyld, men ”måske mere for et alibi”.

Herefter, efter det i det generelle afsnit anførte og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at RC i forhold 36 er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 144 for et beløb på 6.984,29 kr.

Landsretten finder endvidere af de grunde, der herom er anført af byretten, at RC havde forsæt til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding og derved påføre regionen et tab. Herefter og efter det i det generelle afsnit anførte findes han i forhold 36 tillige skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 18.860 kr.

Vedrørende forhold 20 findes PJA efter det ovenfor vedrørende RC anførte sammenholdt med de grunde, der i øvrigt er anført af byretten, skyldig i overtrædelse af straffelovens § 122 for et beløb på 20.952,87 kr. og straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 19.234,79 kr., idet hans forklaring om, at det var en fejl, at hans udgifter til taxa blev afholdt over regionens pulje, tilsidesættes.

4.1.4 Øvrige forhold

4.1.4.1 Generelt

Ud over ovennævnte forhold vedrørende rejser og restaurantbesøg er der tre forhold (forholdene 8, 23 og 24), som behandles i dette afsnit. Forhold 8 er en tiltale mod PJA for bestikkelse og underslæb med hensyn til et Samsung 55" LED TV leveret til MSH. I forhold 23 er RC tiltalt for underslæb med hensyn til en Alienware PC samt diverse hardware, som efter tiltalen er leveret til RC til brug for privat videresalg. I forhold 24 er RC ligeledes tiltalt for underslæb med hensyn til fire billetter til en privat middag på restaurant AOC.

4.1.4.2 De enkelte forhold

Forhold 8

MSH er i byretten fundet skyldig i at have modtaget bestikkelse for i hvert fald 6.500 kr. i forbindelse med sit køb af det TV, der er omfattet af tiltalen i dette forhold. Han har ikke anket dommen.

Også efter bevisførelsen for landsretten, herunder prisen på 12.788,75 kr., som MSH betalte for det omhandlede TV, sammenholdt med Ateas kostpris og oplysningen om den vejledende udsalgspris på det omhandlede tidspunkt, tiltræder landsretten, at MSH har opnået en uberettiget fordel på i hvert fald 6.500 kr. ved at købe TV'et hos Atea.

Efter PJAs egen forklaring lægges det til grund, at han solgte TV'et til MSH, og at differencen på 3.687 kr. i forhold til Ateas kostpris blev bogført på konto 2840. Da PJA således vidste, at han solgte TV'et så billigt, at Atea umiddelbart tabte penge på det, og da han også må have været klar over, at salget skete til en pris under den markedspris, MSH ellers skulle have betalt, tiltrædes det, at PJA har vidst, at MSH opnåede den nævnte uberettigede fordel.

Herefter og af de grunde, der i øvrigt er anført i dommen, tiltrædes det, at PJA er fundet skyldig i at have ydet bestikkelse efter straffelovens § 122 for et beløb på 6.500 kr. Herefter og efter bemærkningerne i det generelle afsnit findes han endvidere skyldig i mandatsvig efter straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 3.687 kr.

Forhold 23

Også efter bevisførelsen for landsretten tiltrædes det, at RCs forklaring om anvendelse og betaling af det leverede IT-udstyr må forkastes. Efter de skriftlige beviser og navnlig forklaringen afgivet af JG findes det bevist, at han har anvendt udstyret privat, og at han derfor og efter bemærkningerne i det generelle afsnit er skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 48.656 kr.

Forhold 24

Efter RCs egen forklaring og de skriftlige beviser i sagen må det lægges til grund, at han bad PJA om at indkøbe en middag til fire personer og at afholde udgiften over regionens pulje hos Atea. Det må videre lægges til grund, at han selv indtog middagen, der kostede 15.375,07 kr., med sin samlever samt JG og dennes ægtefælle. Herefter og under hensyn til det tidligere anførte om pulje 1 og RCs adgang til at råde over denne pulje samt efter bemærkningerne i det generelle afsnit findes han skyldig i mandatsvig i dette forhold.

[RC]s forklaring om forståelsen af hans meget usædvanligt formulerede henvendelse til PJA og om, at middagen oprindeligt blev bestilt til brug for et chefseminar, kan ikke føre til et andet resultat.

[RC] findes herefter i forhold 24 skyldig i overtrædelse af straffelovens § 280, nr. 2, for et beløb på 15.375,07 kr.

4.2 Strafudmåling

Vedrørende strafudmåling tiltrædes det af de grunde, der er anført af byretten, at forholdene vedrørende mandatsvig begået af RC og PJA er af særlig grov beskaffenhed, jf. straffelovens § 286, stk. 2.

For de øvrige tiltaltes vedkommende straffes overtrædelsen af straffelovens § 280, nr. 2, efter straffelovens § 285, stk. 1.

Tiltalte RC er fundet skyldig i 15 forhold af passiv bestikkelse for i alt 321.839,55 kr. og delvist som led i bestikkelsesforholdene, er han herudover fundet skyldig i 13 forhold af mandatsvig for i alt 807.775 kr. Straffen herfor forhøjes under hensyn til de af byretten i øvrigt anførte grunde til fængsel i 2 år, jf. straffelovens § 144 og § 286, stk. 2, jf. § 280, nr. 2.

Det tiltrædes, at der efter forholdenes grovhed og antal – uanset hans helbredsmæssige forhold – ikke er grundlag for at gøre straffen helt eller delvist betinget, ej heller med vilkår om samfundstjeneste.

Tiltalte MMJ er fundet skyldig i to forhold af passiv bestikkelse for i alt 10.413 kr. og et forhold af mandatsvig for 101.000 kr. Straffen herfor fastsættes under hensyn til de af byretten i øvrigt anførte grunde til fængsel i 4 måneder, jf. straffelovens § 144 og § 285, stk. 1, jf. § 280, nr. 2.

Det tiltrædes, at straffen er gjort betinget med vilkår om samfundstjeneste. Under hensyn til straffens længde fastsættes antallet af samfundstjenestetimer til 100 timer, der skal udføres inden for en længstetid på 8 måneder.

Tiltalte CTH er fundet skyldig i et forhold af aktiv bestikkelse for 109.404,50 kr. og to forhold af medvirken til mandatsvig for i alt 264.530 kr., hvoraf det ene blev begået som led i bestikkelsesforholdet. Straffen herfor fastsættes under hensyn til de af byretten i øvrigt anførte grunde til fængsel i 6 måneder, jf. § 122 og § 285, stk. 1, jf. § 280, nr. 2, jf. § 23. Der er herved taget hensyn til, at forholdet vedrørende aktiv bestikkelse er begået forud for forhøjelsen af strafferammen pr. 1. juli 2013.

Straffen gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste. Under hensyn til straffens længde fastsættes antallet af samfundstjenestetimer til 120 timer, der skal udføres inden for en længstetid på 8 måneder.

Tiltalte PHT er fundet skyldig i et forhold af medvirken til mandatsvig for 163.530 kr. Straffen herfor fastsættes navnlig under hensyn til beløbets størrelse til fængsel i 3 måneder, jf. straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 280, nr. 2, jf. § 23.

Landsretten finder det forsvarligt, at straffen i det hele gøres betinget som nedenfor bestemt.

Tiltalte PJA er fundet skyldig i 13 forhold af aktiv bestikkelse for i alt 302.406,94 kr. og delvist som led i bestikkelsesforholdene 11 forhold af mandatsvig for i alt 510.865,19 kr. Straffen herfor

forhøjes under hensyn til de af byretten i øvrigt anførte grunde til fængsel i 1 år og 3 måneder, jf. straffelovens § 122 og § 282, stk. 2, jf. § 280, nr. 2.

Det tiltrædes, at der efter forholdenes grovhed og antal ikke er grundlag for at gøre straffen helt eller delvist betinget, ej heller med vilkår om samfundstjeneste.

4.3 Konfiskation

Anklagemyndigheden har gentaget den for byretten nedlagte påstand om udbyttekonfiskation i medfør af straffelovens § 75, stk. 1, af værdien af de omhandlede rejser og middage m.v. for hver enkelt tiltalt.

I Straffelovrådets betænkning nr. 355 fra 1964 om konfiskation er det under bemærkningerne til straffelovens § 75 (dengang § 77) anført blandt andet:

”Den foreslåede vide adgang til udbyttekonfiskation uanset erstatningskrav indebærer, at konfiskation kan ske fuldtud i alle tilfælde, hvor erstatning ikke er betalt på domstidspunktet. Det vil dog i almindelighed være rettest at undlade konfiskation eller at reducere konfiskationskravet, hvis erstatningskravet gøres gældende under straffesagen og her tages til følge. Betydningen af den foreslåede udvidelse er således navnlig, at det klargøres, at udbyttet kan konfiskeres uden hensyntagen til erstatningskravet i tilfælde, hvor den forurettede 1) har givet afkald på kravet eller 2) endnu ikke har gjort det gældende, eller 3) hvor den forurettede er ubekendt eller ikke kan findes. Der sker ikke herved nogen tilsidesættelse af hensynet til den forurettede, som rejser sit krav senere; der foreslås i § 77 b en adgang for denne til dækning af erstatningskravet gennem konfiskationsprovenuet.”

Herefter, og under hensyn til at anklagemyndigheden ikke har redegjort nærmere for behovet for konfiskation i denne sag, hvor udbyttet består i middage, rejseoplevelser og lignende, samt hvor Region Sjælland har nedlagt påstand om erstatning, og hvor dette krav er taget til følge med de nedenfor anførte beløb, finder landsretten ikke grundlag for at tage påstanden om konfiskation til følge.

4.4 Erstatning

Efter de juridiske dommeres bestemmelse tages Region Sjællands erstatningskrav til følge som nedenfor bestemt.

4.5 Sagsomkostninger

Efter sagens udfald skal statskassen betale den del af sagsomkostningerne for landsretten, som relaterer sig til PHT og CTH.

RC, PJA og MMJ skal in solidum betale sagens øvrige omkostninger, dog således at de hver især skal betale udgifterne til egen forsvarer.

For så vidt angår RC og PJA bemærkes, at det forhold, at anklagemyndigheden under hovedforhandlingen har anvendt ikke uvæsentlig tid på spørgsmålet om etableringen af 3A-it og Region Sjællands udbud i foråret 2015, hvilket ikke har haft direkte betydning for landsrettens afgørelse, kan ikke føre til et andet resultat. Det kan heller ikke føre til et andet resultat, at PJA ikke har været tiltalt i forholdene vedrørende turene til Dubai 2012 og 2014. Han har været en af de gennemgående personer i sagen, og han må bære risikoen for, at der er enkelte forhold, som ikke direkte vedrører ham, og som ikke kan udskilles fra den samlede sag.

For så vidt angår MMJ bemærkes, at hans beskikkede forsvarer i betydeligt omfang efter egen begæring har været fritaget for at møde i landsretten under hovedforhandlingen, hvilket har været procesbesparende for ham. På denne baggrund skal MMJ bære alle udgifterne til sin forsvarers førelse af sagen ved landsretten.

Vedrørende byrettens omkostningsafgørelse er der ikke grundlag for at ændre denne for så vidt angår RC, PJA og MMJ. Landsretten bemærker herved, at MMJ i byretten alene er blevet pålagt at betale en meget begrænset del af det samlede salær til den beskikkede forsvarer.

For så vidt angår PHT er han ud over det, han blev frifundet for i byretten, i landsretten frifundet i to forhold vedrørende restaurantbesøg. Han er endvidere frifundet for den del af forhold 35, som vedrører bestikkelse. På denne baggrund frifindes han for betaling af halvdelen af de af byretten fastsatte sagsomkostninger.

For så vidt angår CTH, er han for landsretten dømt for de samme forhold, som han blev dømt for i byretten, idet han dog blev frifundet for den del af forhold 35, der vedrører bestikkelse. På denne

baggrund finder landsretten ikke grundlag for at ændre byrettens dom vedrørende sagsomkostningerne for så vidt angår ham.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Tiltalte RC straffes med fængsel i 2 år.

Tiltalte MMJ straffes med fængsel i 4 måneder.

Fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år på vilkår,
at tiltalte i prøvetiden ikke begår strafbart forhold,
at tiltalte i prøvetiden undergiver sig tilsyn af Kriminalforsorgen, og
at tiltalte udfører ulønnet samfundstjeneste i 100 timer inden for en længstetid på 8 måneder.

Prøvetid og længstetid regnes fra landsrettens dom.

Tiltalte CTH straffes med fængsel i 6 måneder.

Fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år på vilkår,
at tiltalte i prøvetiden ikke begår strafbart forhold,
at tiltalte i prøvetiden undergiver sig tilsyn af Kriminalforsorgen, og
at tiltalte udfører ulønnet samfundstjeneste i 120 timer inden for en længstetid på 8 måneder.
Prøvetid og længstetid regnes fra landsrettens dom.

Tiltalte PHT straffes med fængsel i 3 måneder.

Fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år fra landsrettens dom på vilkår, at tiltalte i prøvetiden ikke begår strafbart forhold.

Tiltalte PJA straffes med fængsel i 1 år og 3 måneder.

De tiltalte frifindes for kravet om konfiskation.

Tiltalte RC skal inden 14 dage til Region Sjælland betale 64.031,07 kr. med tillæg af procesrente fra den 3. marts 2018.

Tiltalte PJA skal inden 14 dage til Region Sjælland betale 31.651,26 kr. med tillæg af procesrente fra den 3. marts 2018.

De tiltalte RC og PJA skal desuden in solidum inden 14 dage til Region Sjælland betale 479.213,93 kr. med tillæg af procesrente fra den 3. marts 2018, hvoraf 265.559,09 kr. i overensstemmelse med byrettens dom skal betales in solidum med MSH

De tiltalte RC, MMJ og CTH skal desuden in solidum inden 14 dage til Region Sjælland betale 101.000 kr. med tillæg af procesrente fra den 3. marts 2018.

De tiltalte RC, CTH og PHT skal desuden in solidum inden 14 dage til Region Sjælland betale 163.530 kr. med tillæg af procesrente fra den 3. marts 2018, hvoraf 102.448 kr. i overensstemmelse med byrettens dom skal betales in solidum med MSH og CVR.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten vedrørende de tiltalte CTH og PHT. De tiltalte RC, PJA og MMJ skal in solidum betale sagens øvrige omkostninger for landsretten, dog således at de hver især afholder omkostninger til den for dem beskikkede forsvarer.

Byrettens afgørelse vedrørende sagsomkostninger stadfæstes med den ændring, at tiltalte PHT alene skal betale 175.000 kr. med tillæg af moms af salæret til den for ham beskikkede forsvarer. Den øvrige del af dette salær betales endeligt af statskassen.